

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

* 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y EDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals

LOS DOS INVENTS DEL SIGLE.

O mòn que ha donat tantas voltas, está a punt de donarne algunes de molt radicals, si s'confirmaren dugas notícies que corren com à certas y positivas.

L'home que barrina sempre per esmenar la plana a Deu, al últim sembla que ha trobat la manera de fer desapareix la rabia dels gossos y la direcció del globo.

Pero observin que hasta las cosas més grans y trascendentals tenen un sis o un as.

Lo primer que s'ocorre es que la manera més segura de que 'ls gossos no mosseguin es anar en globo. Donchs bé la curació de la hidrofobia y la direcció del globo s'han trobat en un mateix dia.

Diguem com los castellans: *Por mucho pan nunca es mal año.*

Lo principi del remey contra la rabia vè á ser lo mateix que 'l remey contra la verola, la vacunació.

L' eminent sabi francès Mr. Pasteur, després de fer gran número d' experiments vā trobar que inoculant lo virus hidrofòbich en conills y micos, s' anava debilitant fins á tornarse inofensiu: en aquest estat inoculant lo virus debilitat en los gossos, aquests resultavan indemnes, de manera que per més que 'ls mosseguesen altres gossos rabiosos, no rabiavan.

Los experiments s' han anat fent davant de la Academia de Medicina de Paris, y avuy lo remey se dona per bò y acceptable. Lo gos, l' animal més noble, lo company més fiel del home, si tingüés medi per ferho, alsaria un monument á Mr. Pasteur. ¡Oh, y ell qu' es tant agrahit!

Quànt s' hi volen jugar que aquest monument s' alsaria més depressa que 'l de Colón?

Pero 'ls gossos no han arribat á dominar l' arquitectura, y s' contentarán ab expressar la sèva alegria, per la supressió dels bossals, de las bolas y dels carretons, cargolant la qua en l' ayre y remenantla.

Y no obstant, per gran qu' sigui 'l mérit de Mr. Pasteur, l' invent no es del tot nou, ni molt menos.

Ja sá molt temps que aquí a Espanya vè practicantse l' inoculació de la rabia, que en això y en moltes altres cosas los espanyols som sempre 'ls primers. No en vā, tornant de l' África Espanya es lo primer que 's troba.

Mirin si es cert que s' ha inoculat aquí primer qu' en lloch lo virus contra la hidrofobia, que desde l' any 1875 venen inoculant los virus hidrofobo-conservador de mica en mica, de manera que avuy estém completamente preservats. Per 'xò es que treballém y paquém tant tranquil, sense donar cap síntoma de rabia.

Un altre exemple: Quan en Sagasta va pujar al poder, los conservadors tenian por de una mossegada; donchs res d' això. En Sagasta estava inoculat, de modo que havent sigut com vā ser mossegat per en Cánovas, quan vā tenirlo a sota, Huny de tornarli la mossegada, al revés, sembla que sempre haguessen menjat en la mateixa cassoleta.

¿Volen sentir una consideració? Donchs escoltin y profundisín:

Ab las mossegadas que 'ls conservadors venen donant al turrò, si no fòs la vacuna, crequin que fins lo turrò s' hauria tornat rabiós.

No hi ha regla general sense excepció. Podrán curar y prevenir l' hidrofobia dels gossos; pero hi ha certs animals completament refractaris á la inoculació, als quals no hi ha medi de tréurels la rabia del cos: per exemple 'ls carlins.

Seguint la teoria de 'n Pasteur, per aliviar á un carli y ferlo més inofensiu s' hauria d' extreure 'l microbio de la rabia de un contribuyent e inocularlo en un esquerà, d' aquest passarlo á un conservador, d' aquest á un moderat y d' aquest á un carlí.

Fentho així s' arribaria, sinó á curar la rabia totalment, á suavisarla de tal manera, que casi li podrían llegir un article de 'n Mañé y Flaquer, sense por de que se 'ns tirés á sobre.

Respecte á la direcció del globo, calculin lo més entrameliat que puga imaginarse y s' quedaran curts.

Figúrinse un poble que invadeix a un altre ab globos, y que desde 'ls núvols comensan á abocar cartutxos de dinamita...

Pensin ab los viatges que podrán ferse: lo ferro-carriol semblarà un joch de criatures, y 'ls barcos de vapor un entreteniment

Y quinas cosas més extranyas succehirán llavors. Los acreedors fugiran dels inglesos en globo. Per anar á passejar, en lloch de sortir per la porta, surtirem pel terrat. Los gallinaires podrán emportar 'n las gallinas al globo, perque siga veritat que la gallina va pels núvols: Y ja m' hi jugo tot lo que vulgan que 'n Romero Robledo serà 'l primer qu' empleará 'l globo per fer unas eleccions. Los electors de la terra s' quedarán ab un pam de nas y en cambi votarán totas las ànimes que, segons los espiritistas, navegan per l' espay

Quin invent més immens!..

Y no obstant en això com en alló, lo mateix que de la extinció de la hidrofobia, la gloria de la direcció del globo pertany als espanyols més que als francesos.

Ja no parlo dels metjes homeòpatas que si no han trobat la direcció dels globos han trobat la direcció dels globulillos: no senyors.

Aquí ahont me veuhen, desde que surt lo *Globe de Madrid* que hi estich suscrit y 'l rebo ab molta regularitat, senyal que 'l Administració de aquell periòdic ha trobat de un modo perfecte la direcció del globo.

A més, quan necesito algun remey 'm serveixo de la farmacia del *Globe de la Plaça Real*, que ja fa

molts anys qu' existeix, senyal de qu' està molt bé dirigida

Y dispensin que no sigui més llarg, omitint altres exemples, perque aquesta, després de tot, es una qüestió que ha de tractarse en globos.

P.K.

UN BARCO.

STÁ vist: en aquest país no es possible governar bê.

Y no perque 'ls governants no hi entenen, sinó perque 'ls espanyols no som governables.

Ara està passant un cas, que prova com dos y dos fan disset la veritat d' aquesta afirmació.

A Espanya no tenim marina: la prempsa, las societats econòmicas, científicas y hasta literaries, lo país en general, s' ha queixat mil vegadas y en tota classe de tons d' aquesta vergonyosa miseria.

Hi ha hagut ocasions en que s' ha nombrat alguna comissió pera estudiar l' assumpto, s' ha portat la qüestió al Congrés, y fins s' ha arribat al punt de volquer obrir una suscripció nacional pera comprar una esquadra.

Naturalment, després de molt enraionar y tirar compedes, tot s' ha tornat aigua-poli, y la nació s' ha quedat plorant, revolcantse .. però sense barcos.

Vé un dia un ministre que s' diu nada menos que Antequera, plé de bonas intencions y deplorant més que ningú lo lamentable estat de la marina. Lo pobré home 's forja un plan, l' hidròna volta, l' estudia, l' ensanya als seus companys de ministeri, y aquests l' aprobaron.

—¿Qu' es aquest plan? diu lo país, curiós é impertinent de si.

—Lo de comprar un barco gran, gros, gras, alt, colossal... ¡piramidal!

Y 'l pais en lloch d' alegrarse, murmura:—¡Mal!

Sembla mentida ¿eh? Pues ha passat així mateix. La idea del bon Antequera, la maravillosa ocurrencia de comprar un barco de no sé quantas mil toneladas per no sé quants millions de duros, ha sigut criticada, escarnida, rebuda ab una explosió general de disgust.

¡Ahont es la formalitat d' aquesta nació? ¡ahont? ¡No havíam quedat en que no teniam esquadra, y qu' era precis comprarne una? ¡Així se recompenzan los profunds estudis, las subterraneas investigacions d' un ministre viu, actiu... y ull de perdíu?

—Aquest barco,—cridan los eterns enemichs de tots los pensaments sobrenaturals.—es car, carissim; lo país no està en lo cas de gastar-se tants millions d' una vegada y ab una sola embarcació—

¡Qué tal! Aquesta gent deuria volquer trobar una fragata per dotze quartos.

Y si això fos tot!

No s' funda solzament en lo preu la oposició dels barcòbos: no senyors, s' han atrevit a més. ¡Han arribat, horrorisine, han arribat a posar en tela de judici la utilitat d' un barco més gros que la Catedral y la capella de Marcús juntas!

Plomas més ben trempadas que la mèva deurán, sens dupte triturar completament una rahò tant descabellada; pero mentres tant las plomas se preparan, permétin que

en aras de la justicia surti en defensa del insigne Antequera, posant de relleu los immensos serveys que l' seu barco pot prestar á la nació.

Desde luego han de considerar que á Espanya tenim varios barquets petits, poch caminadors y una mica mal arreglats; pero molt dolents.

Ara bè; imaginémns que un dia declarém la guerra á... á Alemanya, per exemple. Es precis que 'ls barquets citats vajan á Dantzick, á Stralsund, á Frederikstadt, a tots los ports alemanys, á fer desgracias. Pero, vejam: ¿com hi van, si no poden caminar?

¿Com? Pues es molt senzill: se fican tots dintre del barco gros, y aquest, en quatre gambadas, los porta á puesto.

Segona aplicació. Suposém ara que 'ls senyors republicans fan una cataverada, y que l' govern se véu obligat á agafarne set ó vuit cents. ¿Los atusellarà tots junts? No, perque donarian massa feyna: s' han de deixar, ben tancats, en un siti segur. ¿Y qué millor que un barco com lo que ha ideat l' Antequera? ¿hi ha res més cómodo i aislat que un ponton?

Tercera aplicació. Doném lo cas de que algú ha de fugir d' Espanya, á màxas forсадas. Las vias terrestres están ocupadas militarment, las fronteras están molt vigiladetas, los carrils no van... Si? Pues al barco falta gent. Y per cert que prevejan aquest cas, aconsello que al tal navío se l' hi posi l' nom de *Refugium peccatorum*.

Té, finalment un' altra aplicació que no careix d' importància, y sobre la qual de bona gana m' hi extenderia; pero com jo no soch gayre competent en la materia, si volen ent rarse, poten acudirá ne'n Topete. Ell, qu' es home práctich, los darà segurament tots los detalls necessaris.

FANTÁSTICH.

N diari de Madrid de cuyo nombre no quiero acordarme, s' ha atrevit á tirar la seva baba sobre una gloria de la democracia espanyola, don Emili Castelar.

No dirém res sobre aquest asumpto, perque seria dobar al desventurat diari madrilén y una importància que no 's mereix.

Hi ha casas que no 's miran ni 's tocan: s' apartan ab lo peu y... lllestos.

Acabarem, pues, repetint lo que sobre aquesta qüestió ha dit lo nostre ilustrat colega *El Globo*:

De esta cobarde majadería hay que apartar los ojos con desden y el estómago con asco.

Telégramas d' aquests dies:

•En Ruiz Zorrilla ha desaparecat de Londres.»

•En Ruiz Zorrilla no s' ha mogut de Londres.»

•S' ignora l' paradero actual de 'n Ruiz Zorrilla.»

•Lo govern coneix perfectament la situació de 'n Ruiz Zorrilla.»

¡Caramba ab en Ruiz Zorrilla! ¡Qualsevol se pensaria que 'ls conservadors l' hi tenen molta pòr á aquest home!

¡Seguir d' aquesta manera 'ls passos d' un pobre emigrat, d' un ser tant pacifich, de una verdadera malval!

Vaja, es incomprendible.

Lo cólera s' ha desarrollat á Spezia de una manera tremenda.

Per xó una senyora deya aquest dia á la criada:

—Mira Tuyas: desde avuy no liris especias al olla.

—Perque?

—Perque hi ha l' cólera.

Verdaderament es una delicia viure en aquest pais. L' un dia descarrilan set ó vuyt trens. L' altre xocan quatre ó sis barcos. Aqui surten quadrillas de saltejadores. Allà roban y assassinan al mitj del dia.

No hi faltan més que uns quants terremotos y la entrada triunfal dels microbis.

Ara si que vè al pel allò que deyan avants:

Por todas partes brotan gérmenes de prosperidad.

Lo gobernador de Tarragona ha imposat 500 pessetas de multa á la Oñinió.

Ja ho saben, pues; vajin tenint opinió y se 'n farán 500 pessetas: ni un xavo menos.

A Madrid no 's parla d' altra cosa que dels rumors que circulan sobre un projecte de casament entre la princesa d' Asturias y don Jaume de Borbon, fill de 'n Carlos Chapa.

Jo ab això no hi poso ni hi trech: no més se 'm figura que es mala ocasió ara per pensar en casarse.

Los queviures están tant cars!

Y... vaja: y res més!

De la presò-modelo de la cort, s' ha escapat un pres ab una facilitat admirable.

Tenim pues, que la tal presò es un *modelo* per tot: hasta per escapar-se 'ls presos.

Havent tornat á recaure l' encarregat de contestar la nostra correspondencia, no extranyin que per avuy suspenguem lo respondre á las cartas qu' hem rebut, en la seguretat de que á la major brevetat procurarem subsanar aquesta falta.

Després dirán que 'ls francesos se riuen dels espanyols.

Vostes ja saben los trámits que s' han de cumplir pera atravessar avuy dia la frontera, y l' cumul d' incomoditats que oceisiona la necessitat de fer quarentena.

Pues bè: més de cent francesos, ab l' únic objecte de poguer assistir á una corrida de toros donada á Sant Sebastian, han lingut la abnegació de sufrir uns quants dias de lassaret y las corresponents fumigacions, barrejats ab los infelissos viajers que per pura necessitat han de avenirse á aquestas tragerias.

D' això 'n dich gent decidida. Aquí tenen cent francesos que 's ván espanyoliant.

Acaba de ferse la prova de la corbeta *Navarra*.

Y, per no perdre la costüm, resulta que aquest barco, que costa la friolera de cinch millions y pico, no serveix perque es mal fet y no goberna.

Es á dir que fà com los conservadors, que tampoch gobernan, encara qu' ells s' ho pensin.

Ab tot, debém consolarnos fent una consideració!

Si la corbeta *Navarra* no pot anar al aigua, los cinch millions y pico que 'ns costa, ja hi son.

Una cosa va per l' altra.

Hem entregat á la comissió de la premsa 8 rals enviats per *Un repùblicá de Sans* (Girona) y 4 d' *Un enemic de la pena de mort*, ab destino á las viudas dels militars de Sta. Coloma. Preguem als nostres amichs que no envitin més cantitats al nostre periódich, pues LA CAMPANA ha tancat ja la llista de suscripció y no es possible obrirla altra vegada.

Una aclaració.

Al donar compte dias enrera, de la reunio de cabecilles carlistas a Vilafranca, varem dir que hi havia assistit també en Josepet del Artesá; pero aquest subjecte s' ha presentat en la nostra redacció diuent que ell no hi havia concorregut.

Nosalt es no hi aném ni hi venim: fem constar solament lo que 'ns ha dit lo Josepet del Artesá.

Un periódich ministerial que somia truitas assegura que aquí á Espanya tothom dorm tranquilament y ab la porta oberta.

En efecte molts son los que dormen ab la porta oberta y sense pòr de lladres, perque á casa seva no hi tenen res desde que 'ls conservadors ván emportar s' ho tot.

Are 'ls que tenen alguna cosa per perdre y tancan la porta, 's troben ab que 'ls lladres los entran pèl balcó.

Per més informes en Romero Robledo.

Diu un telégrama que probablement en Sagasta desistirà de realisar son projectat viatje á Catalunya.

D. Francisco de P. Rius y Taulet haurá de guardarse 'ls bolados per millor ocasió.

D. Francisco, cuidado que no se li engrunin.

Asturias es un camp perdut.

Los partidaris del conde de Toreno odian y detestan als partidaris de 'n Pidal, y aquests pagan á aquells ab la mateixa moneda.

Allà hont ván los uns no ván los altres, ni al teatro, ni al ball, ni á cap banquete.

Seria bonich un banquete en que hi prenguessen part los uns y 'ls altres. Al cap de cinch minuts s' haurian menjat múltiament.

Los odis y rancunias dels dos bandos conservadors s' han posat principalment de manifest durant l' estada de D. Alfonso á Gijón.

¡Vaya una gent!

Ni davant de D. Alfonso ván saberse obstenir de fer morros.

Si jo fòs dels capitossos prompte ho tindria arreglat: qui fèss los morros més grossos aquell fora diputat.

GÉNERO D' ISTIU.

DIÀLECHS LLEUGERS.

I.

—Pst!... Escolti... —Hola... ¡es vosté?

—No me 'n havia adonat.

—Dispensi si l' he aturat.

—Fugi, home: no hi ha de qué.

—Pues bueno, desiraría,

si ab això no 'l motivico,

que arregléssim aquell pico,

¡sab?... aquella tonteria...

—Macatxo! Precisament

avui hi pensava... —Sí?

—Y ab franquesa l' hi haig de dí:

me ve molt, ¡molt malament!

—Caramba!... Si haguès pogut...

—No passi cap mal de cap:

això dels microbis, ¡sab?

me fà está un xich previngut...

—¿Qué vol dí?—Que si un hom té

quatre quartets, net, se 'ls guarda;

perque... y si qualsevol tarde

dihuen que l' cólera ve?

—Jo 'm creya... —Res, ja veurá:

quan s' acabi aquest burgit,

vingui.—Es que... —Nada, lo dit:

adiós... l' hi beso la mà.

II.

—Don Macari!—Don Simon!

—Celebro trobarlo a fé.

—Cóm aném?—Molt bè: ¿y vosté?

—¡Oh! Jo més trempat que l' mèn.

—Y digui; ¿qué tal la cosa?

—Redoblant y á tota orquesta:

ara fém una protesta

magnifica, magestuosa...

—Protesta?—Sí, home; un escrit

energich y contundent,

per fer quedar malament

á aquests ximples de Madrid.

—Vá de serio?—Si hi vā? ¡Y tal!

Som un exèrcit temible,

arrebatajò... invencible:

en Carulla es general.

Volém aná á salvá l' Papa.

—Sí?—L' plan ja està: quatre bots,

trinxém als italiannots,

y 'ls trayém fora del mapa.

—Això, això?—Indubtablement:

tal com tres y tres fan sis...

—Tant débo que sigui així!

—Mentre Dèu ho vulgui.—Amen!

III.

—D' hont surt? No 'l veig fá mitj any

—Psèl! Si no es per pendre l' ayre,

la vritat, no surto gayre...

—Y donchs? ¿que tampoch vā al bany?

—Cá barret! Ja soch gat vell

y no estich per caramadas...

—Banys avuy... en las onades...

Ara 'ls prench en un cubel...

—L' any passat bè... —L' any passat

era l' any passat, don Pere!

Y pues, y la tintorera,

¿que no es ningú?... —M' ha atrapat!

—Vaya, vaya una ocurrencia!

—Cóm s' entén?—Es dir que creu

que la tintorera 's 'eu?

</

A hi som altra vegada. Després d' unes quantas setmanes de negocis, veient que no lograven entendre, Xina y Fransa han decidit acabar les seves diferencies a clatelladas y à tiros.

No falta qui suposa que la Xina ha obrat instigada per alguna nació europea que l' hi ha fet entendre que era una cosa fàcil resistir y hasta vencer à la Fransa.

¡Ay, pobres xinos! Tornen al llit: us han enganyat com uns xinos.

La esquerra dinàstica ja ha repartit los papers als seus predicadors.

En Lopez Dominguez anirà à Andalucia.

En Becerra à Galicia.

Y en Balaguer vindrà à Catalunya.

Jo no sé lo que succeirà: però ja m' sembla que ho veig.

A Andalucia escoltarán en Lopez Dominguez y després se'n aniran à cantar peteneras y soleás.

A Galicia s' miraran en Becerra y s' posaran à ballar la muñeira.

Y aquí, quan parli en Balaguer, farém la mitja rialla, y després qu' estigui llest, l' hi diré:

—Y si non, non.

La qüestió del cementiri de Madrid ja està casi bè arreglada: lo clero cobrarà un duro per cada cos gran y mitj duro per cada albat que s' enterri.

¡Viva la Iglesia! Això es saberne...

Això es menjars' ho tot: la cara y 'ls ossos, y especular ab ànimes y cossos.

* * *

A pesar de tot, segons un periódich neo, ningú ha quedat content: ni 'ls catòlichs, ni 'ls liberals, ni 'l govern, ni 'l veynat de Madrid.

Pero, es lo que diu en Romero Robledo:

—¿Que hi fa que ningú quedí content, mentres hi hajin quedat los morts?

Y que aquests estan satisfets, no hi ha que posarho en duple: ningú ha dit res.

Los periodichs prou s' esforsan en assegurar que no hi ha que teme res respecte al ordre públich: lo govern los deixa dir, y no fa altra cosa que pendre precaucions, concentrar forces y fer patrullar de nit en determinades localitats.

Los periódichs, pues, que vajin dihent.

Jo m' atinch à lo que canta 'l ditxo:

—Quan los conservadors lladràn, alguna cosa senten.

Un telegrama:

—Lo gobern alemany ha concebut la idea de reunir un congrés europeo à fi de buscar un medi eficàs per impedir la entrada del cólera à Europa.

¡Magnific! Bona ocasió pera impedirli la entrada.

Ara que ja ha entrat.

* * *

Per lo demès, si aquesta precaució s' refereix al venir, no hi ha necessitat de que las nacions europeas barrin gayre.

Que fassin posar en Cánovas de centinella al canal de Suez, y ja podém dormir tranquillos.

No tinguin euydado que 'l cólera s' atreveixiá passar.

¿Qué hi fa en Sagasta à Zarauz?

Alguns suposen que fa gana; diuhen altres que s' posa paperets al tupé perque se li tinga bén rebanxat; altres asseguran que cull las flors ab que alguns anys avants de la revolució de Setembre volia alfombrar lo camí de D. Isabel II; los seus amichs més intims afirman qu' està escribint un discurs per ingressar en la Real Academia de ciencias físicas-matemáticas.

* * *

Jo soch de la opinió dels últims.

Y fins casi m' atreveixo à endevinar quin serà 'l tema del discurs matemàtic.

Un estudi sobre 'ls quebrats en èpoques electorals; varias consideracions sobre 'ls números primos; y una disertació sobre 'l utilitat de la cucología.

Tot just acaban de convocarse las eleccions de diputats provincials, y ja hi ha dos conservadors per cada puesto vacant, que aspiran à fer la felicitat de la província.

Entre 'ls aspirants s' hi contan lo ja celebrat Tort y Martorell, que no havent pogut sortir Diputat à Corts se contentara sent Diputat provincial.

Pero qui sab! ¡Potser haurá de contentarse ab tres pessetas!

Diputat... ¡santa paraula! mes ay, en Tort es persona tant repetita y tant mona que l' hi haurán de posar trona perque pugui arribá à taula.

Lo Dilurio dóna compte de una escena edificant. Se tracta de un rector que podria molt bén ser de la Roca, qu' està esperant que s' acabi de morir una vella de setanta anys.

Mentre tant se dirigeix al marit de aquesta y li pregunta:

—¿Quants oficis li faréu dir?

—No ho sé, respon aquell; pero m' sembla que ab un parell n' hi haurà prou.

—Com s' entén... un parell no més... ¿Y qué serà de l' ànima de la difunta?

—Es que jo soch pobre, senyor rector... las mèvas rendas son molt escassas.

—Fugiu... home, fugiu... y no trobareu un amich que 'us tregui de apuros per un mòdich interès...

Lo mès bonich es que aquest dialech l' estava escoltant la pobra vella moribunda.

* * *

Poch temps després vā morir.

Y per fer callar al rector vā tenir que ferli dir quatre oficis, endeutantse per 100 pessetas de las quals are n' paga interès.

Cerls rectors tenen això de bò: qu' envian los morts al cel y als vius à l' infern.

Dialech:

—Tú ¿quànt t' hi jugas que ja no vè 'l cólera?

—¿Qué sabs tú, home?

—Mira, are mateix acabo de llegir que à Fransa un polisson l' ha agafat... y com que la sèva obligació es portarlo pres....

Cassat al vol:

—¡Fugi! ¡Corril...

—¿Qué hi ha?

—Apartis que vè...

—¿Qui 'l cólera?

—No: un caball desbocat.

* * *

Hola, Enrich.

—Adeu Pepet.

—Ay, ay, quina cara fas ¿qué tens?

—Res.

—Oh, aixis ray, si no tens res...

—No tinch res, y aquí està 'l quid: no tinch salut, no tinch quartos, no tinch feyna, ni humor, ni crèdit, ni pit per empéndrem res, ni esperansas de trobar cap dobleta de cinch duros.

—Me deixas enternit... Disposa de tot quant tinch

—Veyám ¿qué tens?

—Tinch papeletas d' empenyo, tinch por del cólera, tinch malalts, tinch inglesos à desdir, tinch un plet, tinch sogra, rahons a casa, descrèdit, y, en una paraula, tinch miseria.

—Donchs gastas bò?

—Igual que tú.

—Abràssam: me fàs plorar.

ANACREÓNTICA.

Una calor que 'ns balda, un sol que 'ns derriteix, cordons à las fronteras, lo cólera à propet, las fàbricas tancadas, barrats los magatzéms, fent cuarentena 'ls barcos fins a posarhi arrels, los arbres de la Rambla torsantse morts de set, plena de pols la brisa, de mias mas los carrers, de soletat los teatros, de lladres los passeigs, d' impostos la butxaca y d' erupcions la pell... iqu' hermosa es Barcelona! iqu' hermos l' istiu aquest! En fi, si això es la terra, ¡cóm es, senyor rector, cóm es l' infern!

DÍGALI HATXA

Tornava un marinier de la Patagonia, y la senyora del consignatari l' hi pregunta:

—¿Qu' es lo que 'us ha xocat més en aquell pais?

—Res enterament... Mica més mica menos tenen las mateixas costums que nosaltres... Aixis veurà que 's mocan ab los dits com jo y vosté mateixa.

Vá arribar á un poble una gran colecció de fieras y dos pagesos contemplavan una gran serpent bea enroscada sobre si mateixa, formant un anell.

—¡Mala ira de bet sentada! va exclamar un dels pagesos: ¿quant t' hi jugas que aquesta bestia s' ha fet aquest nús per recordarse de alguna cosa?

Un pren un cotxe de lloguer; se fà portar al govern civil, y al sortir troba al colxero dormint sobre 'l pescant.

—Pobre home, diu ab aire compassiu: deu anar atrassat de son y seria una mali-feta 'l despertar-lo.

Y dit aixó 'l deixa estar adormit y pren la tranvia de circunvalació.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ta-na-si.
2. ENDAVINALLA.—La A.
3. MUDANSA.—Gas-Gos.
4. CONVERSA.—Tívoli.
5. GEROGLIFICH.—A las tèrves cosas tu.

XARADA.

Lo Monstruo, lo gran total, com té tres-hu la mirada, no dos-quart que l' ha esguerrada al ser del poder à dalt.

Ni ab un hu-dos carregat lo que ha fet pot esborrar puig la quart hu prou ha estat de las que solen cremar.

NAS DE PUNTA INGLESA.

SINONIMIA.

Nom de dona es mon total; també per heure sera y adehnés es nom de un mal que a molts nens sol agafá.

SIMON DE SEDRUOL.

TERS DE SÍLABAS.

...

Primera ratlla horisontal y vertical: nom de dona.—Segona: població catalana.—Tercera: nom d' home.

DOS LIBERALS.

TRENCA-CAPS.

¿YA PENSA?

Fermar ab aquestas lletres lo nom de una nació.

T. E. Y LLURANSET DE REUS.

GEOGLIFICH.

HONOR
ERE ERE
LO
ER
DEBER

DEUHET DE REUS.

OBRA DE ACTUALITAT.

¡GUERRA AL CÓLERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÀTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

Dr. C. GUMÀ

Catedràtich de medicina humorística.

Preu: jUN RAL!

Se ven en la llibreria de Lopez y demés principals llibrerías y kioscos, així com en casa dels corresponents de La CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

L'inglès encenent lo foch,
la Fransa ab la espasa nua.
¡Molt serà que en aquest joch
Xina no hi perdi la qua!